

Misna slavlja i župni oglasi

Poned., 5. siječnja	17,30+ Ivan Žilić
TRI KRALJA	10.00 SVETIŠTE: + Miodrag Matičić; Marija Maca Vuković; Ljubica Manojlović; Miodrag Matičić; ob. Pokos i Stjepan Hanžek
Utorak, 6. Siječnja	12.00 CEROVNIK: + Dragutin, Marica i ob. Belobrajdić
BOGOJAVLJENJE	16.00 SKRADNIK: Po nakani (al)
Srijeda, 7. siječnja	17,30 Po nakani (al)
Četvrtak, 8. siječnja	17,30 + ob. Bosnić
Petak, 9. siječnja	17,30 Po nakani (al)
Subota, 10. siječnja	17,30+ Ivo Josić (30. dan)
11. siječnja	10.00 SVETIŠTE: Misa za narod
KRŠTENJE	12.00 CEROVNIK: Po nakani (al)
ISUSOVO	16.00 SKRADNIK: Po nakani (al)

1. BLAGOSLOV u Novoj godini: "Neka te blagoslovi Gospodin i neka te čuva!

Neka te Gospodin licem svojim obasja, milostiv ti bude!

Neka pogled svoj Gospodin svrati na te i mir ti donese!" (Br 6,26)

2. BOGOJAVLJENJE ili Sv. TRI KRALJA slavimo u utorak, 6. siječnja. Na misnim slavljinama biti će blagoslov Trokraljske vode. Popodnevno slavlje u Skradniku započinje u 16 sati, a potom slijedi uobičajeno raskićivanje bora uz narodne pjesme.

3. SRETAN BOŽIĆ vjernicima pravoslavne zajednice koji Božić slave u srijedu, 7. siječnja prema Julijanskom kalendaru. Prenesite čestitke svojim rođacima i prijateljima.

4. BLAGOSLOV OBITELJI nastavlja se u Župi OŠTARIJE od 8.30 do 17 sati. Molim obitelji neka pripreme Križ, blagoslovljenu vodu, svijeću i Bibliju ili Evanđelje. Nakon molitve prilika je kraći razgovor te ispovijed starih i nemoćnih. Ručka je oko 13 h. Obitelji koje žele primiti svećenika s pratnjom na ručak, neka javi dan-dva ranije. Ukoliko dnevni program blagoslova ne uspijem završiti do mise, nastaviti ću poslije mise do 19 sati.

Ponedj., 5. siječnja	OŠTARIJE: Pavlović Brdo i Ravnice uz Cestu
Utorak., 6. siječnja	Sv. Tri Kralja – mise u Oštarija, Cerovniku i Skradniku
Srijeda, 7. siječnja	Ravnice - unutrašnjost
Četvrtak, 8. siječnja	Centar i Graba (1. dio)
Petak, 9. siječnja	Graba (2. dio), Šegani i Stabarnica
Subota, 10. siječnja	Rovreči, Uz Vodu, Lučice, Do Mosta i Gospa od Čudesa

**Ako na stazi života potrčiš
i padneš...PODIGNI SE...
očisti prašinu ...jer ne GUBI
onaj što PADA...već onaj što
ostaje da LEŽI...**

Karmelićani Split

Izdavač: pop Antun Luketić; Župni ured Oštarije; e-mail: www.zupa-ostarije.com

	<h1>Pod Gospinim plaštom</h1> <p>OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC 047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com 4. siječnja 2015. • 2. Po BOŽIĆU • God. VI. • br. 1 (227)</p>	
--	--	--

Bog je stvarno postao jedan od nas

U tajni Božića sastaje se božansko s ljudskim; nebo i zemlja se povezuju, Riječ je tijelom postala i nastanila se među nama." Isus Krist vječna riječ Božja, uzima naš ljudski život. Bog silazi u obličju sluge i roba, da budemo oslobođeni od

ropstva grijeha i smrti i postanemo djeca Božja! Zar nismo mogli biti otkupljeni na drugi način a ne po utjelovljenju Sina Božjega i po njegovoj patnji i smrti na križu? Sigurno! Božje mogućnosti, da nam daruje spasenje, neograničene su. Ipak to je bilo najprimjerenije, da nas je Bog na taj način otkupio, da je On sam

postao jedan od nas. Želio je biti čovjek, da bismo primili udio u njegovoj božanskoj naravi. Tako se izvršava čudesna razmjena: Bog prihvaća naše, da mi možemo prihvatiti njegovo. To je tajna ljubavi, koja nije mogla biti veća!

Tko smo uopće mi ljudi i na kakvo dostojanstvo nas je Bog pozvao, prepoznavamo u utjelovljenju Sina Božjega. Tu primamo najdublji odgovor na pitanje o našem odakle, kamo i čemu. Bog prima naše, da nas potpuno otkupi. Postoji stari povijesno otkupiteljski princip koji glasi: "Što nije prihvaćeno, nije otkupljeno." To znači, da Gospodin Bog nije prihvatio naš ljudski život, ne bismo bili sasvim otkupljeni. Baš se to često naglašava u Svetom pismu, osobito od apostola Pavla. Isus Krist je tako reći prihvatio "grešno tijelo", da bi nas oslobodio od grijeha i od vječne smrti. On sam je bez grijeha, a ipak je želio krivnju ljudi nositi u svom tijelu i zastupajući dao zadovoljštinu za to.

U jaslicama nam je zorno prikazana ona velika tajna ljubavi: Bog nam se nije samo očitovao na ljudski način, nego je stvarno postao jedan od nas. Došao je na svijet u štali kao malo dijete, rođen od Marije Djevice.

U Njega vjerujemo, Njemu se klanjamo – On je naš život, spasenje, sada i u vječnosti. "U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga" – taj ganut tekst kojeg ponovno slušamo, može nam kazati: ima riječi koje ostaju. Ne mijenjaju se, usred našega su životnog tijeka. Te nas riječi prate, one su u slavljeničkom klicanju Božićnoga dana. One nas prate na prelazu u Novu godinu. One odzvanjaju i ponovno se javljaju nakon blagdana i posjeta, nakon ukrasa i osobitosti.

Božja riječ ostaje. Ona se ne promišlja drukčije, ne uzmiče iznenada. Riječ, koja je bila u početku, ostaje. Ona stoji uz nas. Nosi nas – kroz zahtjeve i avanture našega vremena.

Fra Jozo Župić

‘Ponizite se, govori apostol, pod silnom rukom Božjom, da vas povisi u svoje vrijeme!’

Sveto Pismo svjedoči, da se je već potomstvo Noino toliko uzoholilo, da je odlučilo sagraditi grad i kulu koja bi sezala do neba . Ali ta kula babilonska, koja je imala postati simbol njihove veličine i vez jedinstva, postala je simbol njihova rasula i sramote. Počeli su graditi bez Boga i zato nije drukčije moglo svršiti nego rasulom, jer “ako Gospod ne sagradi kuće, uzalud se trude koji je grade.”(Ps 127).

Pokušaj gradnje babilonskog tornja mnogo se je puta ponovio u historiji svijeta. Ali svaki pokušaj svršio je upravo onako, kao što je svršio i prvi, jer se kušalo graditi bez Boga. Svršio je pometnjom jezika, rasulom i sramotom. Voltaire je bio uvjeren, da je svojim idejama zasjenio i predao zaboravi i samoga Boga. Ali kad se je nakon duga života uvjerio, da je ostavljen od svijeta i spoznao, da mu valja stupiti pred sud onoga Boga, koga je čitav život izvirgavao ruglu, pao je u očaj i nimalo časnno završio život. Nietzsche je izjavio jednom: “Kad bi postojali bogovi, kako bih ja mogao podnijeti a da sam ne budem Bog.” A danas je od tog boga ostao samo školski princip, da svaku veliku oholost slijedi i veliko poniženje. Kolike su krasne ideje profanirane, kad su se ograničeni ljudi stidjeli da uzmu Boga u svoju sredinu kao jedinog pravog arhitekta pravednog društvenog, narodnog i međunarodnog uređenja! Svima nam je još živo u pameti poznato Društvo naroda.

Koliko smo se o njem načitali lijepih fraza? Koliko je vagona papira prošlo ispod rotacionih mašina, da se uvjeri svijet o vječnom prijateljstvu između naroda i država? A nije prošlo ni dvadeset godina, daje od čitave te institucije ostala samo žalosna uspomena, kako se ne smije postupati, ako se ozbiljno misli stvoriti nešto dobra za ljudski rod. Nismo li se do iznemoglosti naslušali brbljanja o spasonosnoj ideji pučke fronte, koja je imala donijeti pobjedu ideji mira? A danas smo svi žalosni svjedoci, kako je ta ista pučka fronta kao podmukli crv podgrizla korijen jakim državama i bacila ih u nesreću i bijedu. Koliko smo se naslušali pričanja o spasonosnim rasističkim teorijama? O socijalnoj pravdi, koju tobože donosi sa sobom komunizam? A danas evo na Staru godinu, gledajući pred sobom novi babilonski toranj, gledamo istodobno i pometnju jezika, pometnju pojmova dobra i zla, gledamo rasulo i očaj. Čovječanstvo je htjelo graditi bez Boga i protiv Boga. I sada evo ima prilike, uzdišući pod strahotama rata, da iskusi što znači opomena Gospodnja: “Znaj i vidi kako je gorko što si ostavio Gospodina Boga svoga!” Čovječanstvo, koje nije računalo s Bogom, može iskazati na koncu ove stare godine jednu potpuno pasivnu bilancu. Mjesto mira razdor i klanje, mjesto izgradnje rušenje i razaranje, mjesto pogleda sitih i zadovoljnih lica avet gladi i bijede, mjesto javne i lične sigurnosti anarhija, mjesto divne i svete kršćanske slobode duha kruto ropstvo, kojemu se ne vidi kraja.

Kažu da je prvi uvjet ozdravljenja postaviti pravu dijagnozu. U našem slučaju nije je teško postaviti. Čovječanstvo se dobrim dijelom odvratilo od Boga i praktičnog kršćanskog života. Odvratilo se od Boga Stvoritelja, o kojem je ovisan i vladar i sluga, učenjak i analfabet, crv i div, živo i neživo. A odvrat od Boga isto je što i vlastita osuda na smrt. Oholost je čovjeka zavela i dovela na misao, da može napredovati i bez Boga, što više, da je i Bog u svom djelovanju ovisan o dobroj volji umišljenih zemaljskih veličina. Ponavlja se priča o Michelangelovom kistu. Jedan od mnogih što ih je veliki umjetnik rabio mislio je u svojoj preuzetnosti, da je on velikom majstoru apsolutno potreban tako, da bez njega ne može ni misliti na nastavak izradbe jedne umjetnine. Uzalud su ga drugi opominjali, neka ne bude preuzet, jer je on samo oruđe u ruci umjetnika, kao što je i umjetnik oruđe u ruci Stvoritelja. Sve su opomene drugova bile uzaludne. Vi ćete vidjeti, govorio je on samosvjesno, što može Michelangelo, ako ja više neću da radim. I kad je Michelangelo

uhvatio za nj, da nastavi s poslom, on se je tvrdokorno slijepio i nije se htio otvoriti. No nije dugo potrajalo, i veliki majstor rasrđen baci ga pod stol. Navečer dođe sluga s metlom, pomete ga i s ostalim smećem baci u peć.

Ponavlja se, rekoh, i danas priča o Michelangelovom kistu. Ima luda, koje misle, da se u svojim činima ne trebaju obazirati na Stvoritelja svijeta i Njegov dekalog. Zaboravljaju da su samo kist u ruci Vječnog Umjetnika, koji se njima služi za ostvarenje svojih mudrih i svetih planova. I kao što je već mnoge tvrdoglave i budalaste umišljene veličine pomela metla pravde Božje, kad su se uporno opirali Njegovim namislima, tako će pomesti i ostale, koji nisu ništa naučili od žalosne sudbine drugih. Tu nam istinu doziva u pamet Stara godina. Ljudsko je društvo bolesno! Bolesno od upravo sulude oholosti, kao da Stvoritelj nema više posla s ovim svijetom i kao da su oni suvereni gospodari samima sebi. Posljedice toga nisu mogle izostati “jer se Bog ne da ismijehivati!” (Gal 6, 7). “Početak je oholosti čovjekove, govori Sveto Pismo, otpad čovjekov od Boga. Jer od Onoga koji ga je stvorio, odstupilo je srce njegovo, jer je oholost početak svakog grijeha!” A što slijedi iza toga? “Koji ustraje u njoj bit će obasut prokletstvom i survat će ga u propast.” (Sir 10, 13-14).

Ljudsko je društvo na rubu ponora. Na rub ponora dovela ga je oholost. Ili će dakle sagnuti glavu pred Stvoriteljem, ili će se srušiti u ponor kao i sotonu, za koga je rekao Krist kao opomenu preuzetnim učenicima: “Vidim samo sotonu, gdje spade s neba kao munja!” (Lk 10, 18). A hoće li današnje društvo to spoznati? Za svaku naime opačinu lakše se nađe lijek negoli za ovu prema riječima Svetoga Pisma: “Za rod oholica nema lijeka, jer se biljka grijeha zakorijenila u njima i ne opažaju toga!” (Sir 3, 28.). Rasipni sin u evanđelju teško je uvrijedio oca. Ostavio je rodni dom, protepao baštinu s pijanicama i kartašima, izgubio zdravlje s bludnicama, pao na prosjački štap i konačno se on, sin odličnog oca, našao u društvu sa svinjama. Ali sve je zlo opet popravio, jer je sačuvao iskru poniznosti i smogao toliko snage, da se baci ocu pred koljena i prizna krivicu: “Oče sagriješio sam nebu i tebi i nisam više dostojan da se zovem sin tvoj. Uzmi me kao jednoga od svojih slugu!” (Lk 15,18) I otac je sve zaboravio i prigrlio ga kao sina još više nego prije. Ali pogledajte svršetak oholice. Onog ludog faraona u Egiptu opominjao je Gospod mnogo puta da pusti Izraelce. Ali sva su njegova opominjanja bila uzaludna. Što više faraon se drznuo narugati Bogu govoreći: “Tko je Gospod, da poslušam glas Njegov i pustim Izraela? Ne znam Gospoda i neću pustiti Izraela!” (Izl 5, 2). No Bog, iako spor, ipak je dostižan. Kad je faraon najmanje očekivao, survala se na njega i njegovu vojsku osvetna pravda Božja i pokopala ga u dubinama mora. Ni moderni faraoni nisu puno pametniji. Mi imademo prilike već godinama promatrati organiziranu borbu protiv Crkve katoličke, kako je provodi masonerija i komunizam i razni drugi pokreti po diktatu svojih vidljivih i nevidljivih šefova. Ni današnje moderno društvo nije puno pametnije. S prezirom prelazi preko svih opomena, što mu ih upućuje Bog preko Crkve. Ali jedno je sigurno. Došlo što mu drago, pobijedit će Bog!

Shvatimo dakle poziv apostolov, ako hoćemo da izbjegnemo nesretnu sudbinu oholica. “Ponizite se, govori apostol, ponizite se dakle pod silnom rukom Božjom, da vas povisi u svoje vrijeme!” Jer Bog se oholicama protivi, a poniznima daje svoju milost! (1 Pt 5, 5s.). Na to nas sjeća stara godina koja izmiče, svjedok tolikih tragedija i nesreća čovjekovih, koji nije htio da razumije glas Gospodnji, kad ga je opominjao da sagne glavu pred Njim, Svemogućim vladarom vjekova. Tu nam istinu doziva u pamet i nova godina koja dolazi i koja će opet posvjedočiti staru istinu, da je samo jedan Bog, jedan suvereni gospodar sudbine pojedinaca i naroda, kojemu sve živi. Bog, koji je “Kralj kraljeva i Gospodar gospodara.” (1 Tim 6, 15), koji pridiže ono što se pred Njim ponizno klanja, a ruši u prah i pepeo ono što se usudi s prezirom preći preko Njega, kojemu jedinome slava i čast u vijeke!